

Tisztelt Alkotmánybíróság részére
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Veszprémi Törvényszék útján
8200 Veszprém, Völgyhíd tér 2.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Küldési szám: IV/3652 - 0/2021	
Értékelési dátum: 2021. SZEPTEMBER 23.	
Perjelölés:	Küldési mód:
Melléklet:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] mint indítványozó – egyben úgy is, mint a Veszprémi Törvényszék előtt 8.K.700.139/2020. számon folyt közigazgatási per, illetve a Kúria előtt Kfv.IV.37.190/2021. számú felülvizsgálati eljárás felperese – a mellékelt meghatalmazással (1. melléklet) igazolt jogi képviselője, Dr. Németh Péter ügyvéd [redacted]

[redacted] útján, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján, a Tisztelt Alkotmánybíróság itt meghatározott hatáskörére hivatkozással az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő.

Az indítványozó kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét megállapítani, és a nevezett döntést az Abtv. 43. §-ának megfelelően megsemmisíteni szíveskedjék, mivel az sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, R) cikk (1)-(3) bekezdését, a T) cikk (1)-(3) bekezdését, a 28. cikkét, és mindezek összefüggésében a XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Indokolás

Az indítványozó a kérelme indokolásaként az alábbiakat adja elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

1.a.1. Az indítványozó 2017. évi fakitermeléshez kapcsolódó bejelentései

Az indítványozó 2017 májusa óta a [redacted] erdőrésztetek erdőgazdálkodója, aki 2017. évben fakitermelési munkálatokat végeztetett a tárgyi erdőrésztetekben.

Az indítványozó erdőgazdálkodó a jelen ügy alapját képező, a 2017. évre tervezett fakitermelésekről szóló bejelentését (a továbbiakban: Bejelentés, 2. melléklet) 2017. szeptember 14-én nyújtotta be az illetékes erdészeti hatóság, [redacted] részére. (Megjegyezzük, hogy az indítványozó ezt megelőzően, az erdészeti hatóság által 2017. augusztus 9-én nyilvántartásba vett bejelentése, amely alapján akkor az erdészeti hatóság a fahasználatok végrehajtását megtiltotta, jelen ügygel nem áll összefüggésben, tekintve, hogy az indítványozó a tárgyi erdőrésztetekben a jelen ügy alapját képező növedékfokozó gyérítésre a 2017. szeptember 14-i bejelentése alapján szerzett jogosultságot.)

A Bejelentésben az indítványozó [REDACTED] (továbbá a jelen ügy tárgyát nem képező [REDACTED] erdőrészekben a fakitermelés módját tekintve **novedékfokozó gyérités (NFGY) végrehajtására** tett bejelentést.

Az indítványozónak a Bejelentést az annak megtételekor hatályos, az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény végrehajtásáról szóló 153/2009. (XI. 13.) FVM rendelet (a továbbiakban: régi Vhr.) 23. § (3) bekezdése szerinti nyomtatványon kellett kötelező jelleggel megtennie. Már most hangsúlyozandó, hogy – annak ellenére, hogy az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) a 2017. szeptember 1. napjával hatályba lépett módosításával koncepcionális módosuláson esett át – a **nyomtatvány felülvizsgálata időben nem követte le a jogszabályváltozást.** Ez a körülmény önmagában jogsértő helyzetet eredményezett, mert bár az Evt. 2017. szeptember 1-jével hatályba lépett módosítása az erdőterv fogalmának (később még részletesen bemutatásra kerülő) változását is magával hozta – melynél fogva az erdőterv fogalmából kikerült a haszonvétel *mértéke* –, ennek ellenére a nyomtatványból még hónapokig nem kerültek törlésre a tervezett fakitermelés *mértékének* megjelölésére vonatkozó részek – így az „Erdőterv szerint” rubrika (az ahhoz 3. ponttal fűzött magyarázat okán), valamint a „Kitermelésre tervezett fajok és fatérfogata” fajokonkénti bruttó m³-ek megjelölésére szolgáló rovat –, holott a nyomtatványon a mérték jelölése 2017. szeptember 1-jével teljesen értelmét veszítette.

Megjegyezzük, hogy a nyomtatvány csak 2018 januárjában, tehát hónapokkal az Evt. 2017. szeptember 1-jei módosítását követően, valamint jócskán az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény végrehajtásáról szóló 61/2017. (XII. 21.) FM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 2017. december 29-i hatályba lépése után került módosításra, a mérték jelölése ekkor került ki a nyomtatványból, amelyen a továbbiakban az erdőgazdálkodók már csak a fakitermelés módját és a fakitermeléssel érintett területet (voltak) kötelesek jelölni (3. melléklet). Már önmagában ez a körülmény a tisztességes eljárás sérelmét okozó alkotmányossági aggályt vet fel.

Szintén előrebocsátjuk már e helyütt, hogy mivel sajnálatosan az Evt. 2017. szeptember 1-jei átfogó módosításához nem került a Bejelentésre szolgáló, kötelezően alkalmazandó nyomtatvány hozzáigazításra, **ekként az eljáró hatóságoknak és a Kúriának a Bejelentést bár a régi nyomtatvány alapján, de annak tartalmát, az abban foglalt kifejezések/megjelölések definícióját az új jogszabályi tartalommal összevetve kellett volna vizsgálata tárgyává tennie**, mert csak így teljesülhetett volna a tisztességes eljárás Alaptörvény által védett követelménye. Ennek részleteit a tényállás bemutatását követően részletesen is előadjuk.

A 2017. évben végrehajtott fakitermeléseket az indítványozó a 2018. január 29-i keltű, M-AA-0126356 [REDACTED] vonatkozóan, 4. melléklet) és M-AA-0126357 [REDACTED] erdőrészekre vonatkozóan, 5. melléklet) sorszámú műveleti lapon jelentette be az erdészeti hatóság részére (a fakitermelés bejelentése a továbbiakban: Lejelentés).

A Lejelentéseket az indítványozó jogosult erdészeti szakszemélyzet [REDACTED] személyesen vitte be az erdészeti hatósághoz, ahol egyeztetett [REDACTED] eljáró ügyintézővel abban a kérdésben, hogy bruttó értékeként milyen számadatokat tüntessen fel, mivel a fák tőtől való eltávolítása 2017-ben megtörtént, ezért azokat az erdőállomány leírás adatokból (6. melléklet), élőfakészlet adatokból indokoltan ki kell a hatóságnak vezetnie, ugyanakkor a felkészítés, közelítés mindkét erdőreszlet esetében áthúzódott a 2018. évre, a kitermelt fák darabolása és számba vétele még hátra volt, emiatt a fatömeg pontos megállapítására ekkor még nem volt lehetőség. Az erdészeti

hatóság ügyintézője azt javasolta, hogy az Országos Erdőállomány Adattárban (a továbbiakban: Adattár) szereplő értékekkel, az erdőtervi fatömeggel adják le a Lejelentéseket, értelemszerűen azért, hogy az élőfakészletből való kivetés lehetséges legyen. Ennek eredményeként a jogosult erdészeti szakszemélyzet azzal a fikcióval, hogy az élőfakészlet kikerült az erdőből, de a famennyiség a helyszínen jórészt még feldolgozatlan, fatömeg eltérés nélkül terv szerint elkészültnek jelentette be a fakitermelést; a [REDACTED] erdőrészlet Lejelentésének táblázat részében – a hatósággal történt egyeztetés következtében kézírással kitöltve – az „Összes BRUTTÓ” sorban 281 m³ kocsánytalan tölgy (KTT), 30 m³ kocsányos tölgy (KST) és 159 m³ bükk (B) került számadatként feltüntetésre, a [REDACTED] erdőrészlet esetében pedig 83 m³ kocsánytalan tölgy (KTT), 8 m³ kocsányos tölgy (KST) és 297 m³ bükk (B) került bruttó mennyiségként lejelentésre. A maradék felkészítés nettó fatömegét – a bruttó érték nélkül, azaz a 2018-ban már bejelentett, kitermelt élőfakészlet nélkül – az indítványozó 2019. évben jelentette be a hatóságnak (7. melléklet).

1.a.2. A megelőző közigazgatási hatósági eljárás

[REDACTED] földtulajdonos és tulajdonostársai 2018. október 13-án és 2018. október 30-án az erdészeti hatóság részére bejelentést tettek arra vonatkozóan, hogy véleményük szerint [REDACTED] [REDACTED] erdőrészletekben jogosulatlan fakitermelés történt, ezért az ügy kivizsgálását kérték a hatóságtól.

A földtulajdonosok fenti bejelentései alapján az elsőfokú hatóság 2018. november 16. napján eljárást indított a [REDACTED] [REDACTED] erdőrészletekben végrehajtott fakitermelések hatósági ellenőrzése tárgyában, amelyről az indítványozót a ZAG/030/6399-3/2018. számú iratával értesítette (8. melléklet). Az erdészeti hatóság egyidejűleg, az értesítésben helyszíni szemle tartását rendelte el 2018. november 29. napján 9 óra 30 perc kezdettel. A hatóság a találkozás helyét a [REDACTED] vezető műúton a [REDACTED] erdőrészlet északi sarkánál jelölte ki.

Az értesítésben foglaltakkal szemben a helyszíni szemle megkezdésére egy órával korábban került sor, amelyről a hatóság a jogosult erdészeti szakszemélyzetet a helyszíni szemle napját mintegy 5-7 nappal megelőzően telefonon értesítette, ellenben **az indítványozó a szemle kezdő időpontjának változásáról értesítésre nem került.** Az indítványozó 2018. november 29. napján az értesítésben megjelölt találkozási helyen és időben megjelent, azonban – az általa nem ismert korábbi kezdés okán – ott senkit nem talált, a szemlén részt venni nem tudott.

A helyszíni szemléről készített jegyzőkönyv az indítványozó részére 2018. december 19. napjával került kézbesítésre (9. melléklet). Mivel a jegyzőkönyv mintegy kétszeres mértékű jogszerűtlen fahasználatra vonatkozóan tett megállapításokat, az indítványozó a karácsonyi ünnepeket is számítva, az Evt. 102. §-ában foglalt fenyegetettsége okán haladéktalanul megtette a szükséges intézkedéseket (bejelentés az erdészeti hatóság felé, észrevétel a jegyzőkönyvre, feljelentés), függetlenül attól, hogy jogosulatlan fakitermelésről meggyőző bizonyíték akkor sem állt rendelkezésre.

A fenti előzményeket követően kényszerült az indítványozó azzal szembesülni, hogy az elsőfokú erdészeti hatóság, vagyis a [REDACTED]

[REDACTED] az indítványozóval szemben 2019. január 10-én ZAG/030/59-3/2019. számon határozatot hozott (10. melléklet), amelyben azt állapította meg, hogy [REDACTED] helyrajzi számú földrészleten található [REDACTED] erdőrészletekben – amelyekben az indítványozó az erdőgazdálkodó – „a 2017. évben végrehajtott fakitermelések nem az erdészeti

hatóság által tudomásul vett 2017. évi tervezett fakitermelési bejelentésnek megfelelően, és nem az erdőgazdálkodó által 2018. február 6-án hivatalunkhoz benyújtott [REDACTED] iktatási számú 2017. évben végrehajtott fakitermelési bejelentés adatainak megfelelően, hanem attól eltérően, a fafajonként kitermelt bruttó fatömeg jelentős túllépésével valósultak meg”.

Ezzel összefüggésben az elsőfokú hatóság a 2018. november 29-ei helyszíni szemle során végzett mérések eredményeire hivatkozott, táblázatos formában szemléltetve, hogy a [REDACTED] erdőrészlet esetében a helyszíni szemlén mért bruttó kitermelt fatömeg 946 m³ volt, amely 476 m³-rel haladta meg a felperes 2018. február 6-án benyújtott Lejelentése szerinti mennyiséget; a [REDACTED] erdőrészlet esetében pedig a helyszíni szemlén mért bruttó 617 m³-es mérték 229 m³-rel haladta meg az ugyancsak 2018. február 6-án benyújtott Lejelentés szerinti mértéket.

A hatóság 2019. január 11-én **ZAG/030/59-4/2019.** számon (11. melléklet) újabb határozatot hozott, amelyben azt állapította meg, hogy „a jogszerűen végezhető erdőgazdálkodási tevékenységek nem a bejelentésben szereplő mértékben kerültek végrehajtásra, a bejelentett adatok a valóságnak nem felelnek meg”, ezért a felperessel szemben az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontjának megsértése miatt 14.100.000, - Ft erdőgazdálkodási bírság került kiszabásra, ismételten a 2018. november 29-i helyszíni szemle mérési eredményeire hivatkozva. A határozatba foglalt hatósági álláspont szerint az indítványozó az Evt. 41. § (1) bekezdése szerint bejelentett tevékenység esetében – azzal a nyilatkozatával, hogy a fakitermelést az erdőterv szerinti adatokkal hajtja végre, és az erdészeti hatóság ezt tudomásul vette – az erdőterv szerinti bruttó famennyiség szakszerű kitermelésére nyert jogosultságot, és mivel az erdőtervi adatoktól eltérő famennyiséget nem jelentett be, így az erdőtervi adatokat meghaladóan kitermelt famennyiségre jogosultsággal nem rendelkezett.

Az indítványozó mind a ZAG/030/59-3/2019. számú, mind a ZAG/030/59-4/2019. számú határozattal szemben fellebbezéssel élt (12-13. melléklet).

Az indítványozó a fellebbezéseiben egyezően előadta, hogy a hatóság a tényállást hibásan, hiányosan tárta fel, a rögzített események a valóságban másként történtek, a hatóság téves tényállást állapított meg és **tévesen már nem hatályos jogszabályi rendelkezéseket alkalmazott.**

Az indítványozó sérelmezte, hogy a helyszíni szemlén nem tudott részt venni, mert a kiértesítés szerinti helyen és időpontban senki nem tartózkodott, és ő csak később, már a szemlét követően tudta meg, hogy annak megkezdésére egy korábbi időpontban került sor, ezzel a hatóság már önmagában eljárási szabálysértést valósított meg.

Az indítványozó részletes szakmai észrevételeket tett a felmért fatömeg hatósági becsléssel elért téves, túlzó eredményeihez.

Fellebbezéseiben kiemelten hangsúlyozta továbbá, hogy az erdészeti hatóság vele szemben **nem a hatályos jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta**, mert a hatóság figyelmen kívül hagyta, hogy az Evt. 38. § (3) bekezdése alapján az Országos Erdőállomány Adattár (a továbbiakban: Adattár) a fakitermelés fatérfogatára vonatkozó adatot **csak tájékoztató adatként** tart nyilván, ezért súlyosan jogsértő, hogy a hatóság a m³-adatokat objektív adatnak tekintve objektív szankciót alkalmazott.

Az indítványozó a fellebbezéseiben arra is kitért – többek között – továbbá, hogy jogszerűtlen fakitermelésre nem adott megbízást, sőt, a hatóság novemberi szemléjéről felvett jegyzőkönyv kézhezvételét követően haladéktalanul megtette a fent már említett intézkedéseket az Evt. 102. §-ában foglalt fenyegetettség nyomása alatt (jogosulatlan fakitermelés bejelentése az erdészeti hatóság felé, feljelentés lopás gyanúja miatt).

A fellebbezéseket a másodfokú erdészeti hatóságként eljáró [REDACTED]

[REDACTED] a 2019.04.15-i, PE/FE/478-2/2019. ügyiratszámú határozatában (14. melléklet) bírálta el, akként, hogy a ZAG/030/59-3/2019. számú határozatot megsemmisítette, ellenben a ZAG/030/59-4/2019. számú határozatot helybenhagyta.

A másodfokú hatóság határozatának indokolása szerint a ZAG/030/59-3/2019. számú határozat megsemmisítését az indokolta, hogy annak meghozatalát nem előzte meg közigazgatási hatósági eljárás, tekintve, hogy az elsőfokú hatóság 2018. november 18-án hivatalból „**fakitermelések hatósági ellenőrzése**” tárgyú eljárást indított, amely az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 7. § (1) bekezdése alapján nem azonos a közigazgatási hatósági eljárás megindításával, ekként a hatósági ellenőrzés lezárása sem történhet meg hatósági határozattal, hanem a jogsértésre vagy annak hiányára vonatkozó ténymegállapítással vagy más szerv eljárásának kezdeményezésével. A másodfokú hatóság tehát rámutatott arra, hogy a ZAG/030/59-3/2019. számú hatósági határozat tulajdonképpen csak a hatósági ellenőrzés alapján indult hatósági eljárás eredménye lehetett volna. A ZAG/030/59-3/2019. számú határozat meghozatala tehát nem volt jogszerű, ez eredményezte annak megsemmisítését.

A ZAG/030/59-4/2019. számú határozat meghozatalára ugyanakkor a másodfokú határozat szerint hatósági eljárásban került sor, mert az elsőfokú hatóság a megsemmisített ZAG/030/59-3/2019. határozat 2019. január 10-i meghozatalát követően eljárást indított, amelyben 2019. január 11. napján, azaz 8 napon belül határozatot hozott ZAG/030/59-4/2019. számon, így az Ákr. 104. § (3) bekezdés a) pontja alapján az eljárás megindításáról az indítványozót nem volt szükséges értesíteni.

A másodfokú hatóság kitért továbbá arra, hogy az indítványozónak a helyszíni szemléről való távolmaradása nem befolyásolta szemle eredményességét, az elsőfokú hatóság a szemlét követően egyébként is megküldte a helyszíni szemle jegyzőkönyvét az indítványozónak, amelynek észrevételezésére határidőt biztosított, ezért ezek okán a hatóság jogszabálysértést nem látott fennállóknak.

A másodfokú hatóság nem osztotta az indítványozónak a fatömegbecsléssel kapcsolatos szakmai kifogásait sem.

Az adattári adatok tájékoztató jellegével kapcsolatban a másodfokú hatóság szintén elutasította az indítványozó felvetéseit. A másodfokú hatóság bár elismerte, hogy az Adattár fakitermelés fatérfogatára vonatkozó adatai az Evt. 38. § (3) bekezdése értelmében valóban tájékoztató adatok, ennek azonban nem tulajdonított jelentőséget a tárgyi ügyben a másodfokú hatóság, arra hivatkozással, hogy az erdőgazdálkodó indítványozó fahasználatot csak a bejelentésben foglaltak szerint végezhet. Az elvégzett erdőgazdálkodási tevékenység szakszerűsége és jogszerűsége az indítványozó erdőgazdálkodó felelősségi körébe tartozik, és mivel a másodfokú hatóság szerint az indítványozó erdőrészteltekben zajló 2017. és 2018. évi fakitermelési munkákról tudomással bírt, a megfelelő szakértelemmel rendelkező jogosult erdészeti szakszemélyzet által a munkák szakszerűsége biztosítva volt, a felperes így megalapozottan nem hivatkozhat arra, hogy a jogszerűtlenségről nem volt tudomása. A tárgyi ügyben pedig a hatóság szerint a jogosulatlan fakitermelést az erdőgazdálkodó nem jelentette haladéktalanul az erdészeti hatóságnak.

1.a.3. A közigazgatási per

Az indítványozó a másodfokú erdészeti hatóság PE/FE/478-2/2019. számú határozatával szemben 2019.05.22. napján keresetet terjesztett elő az elsőfokú hatóságnál az ügyben illetékes Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak (jogutódja a Veszprémi Törvényszék) előtt (15. melléklet).

Az indítványozó a keresetében – a tényállás fenti ismertetésén túl – mindenekelőtt arra mutatott rá, hogy mind az első-, mind a másodfokú hatóság megsértette az Evt.-nek a tárgyi jogviszonyra hatályos 38. § (3)-(4) bekezdését, azzal, hogy jogellenesen figyelmen kívül hagyta a 2017. szeptember 1. napjával hatályba lépett Evt. 38. § (3) bekezdést, amely a fatérfogatra vonatkozó adatokat kivette a közhiteles adatok közül, azokat tájékoztató jellegű adatként szabályozza.

Az indítványozó részletesen levezette, hogy **a hatóság valójában az ügyben már nem hatályos jogszabályi rendelkezésekre alapította az erdőgazdálkodási bírság kiszabását.**

Mint az indítványozó rámutatott, 2017. évi tárgyi fakitermelésére az Evt. 2017. szeptember 1-jétől 2017. december 31-ig terjedően hatályos rendelkezései kellett alkalmazni.

A jogalkotó 2017. szeptember 1. napjával az Evt. szabályait számos alapvető kérdésben módosította, különösen az alábbiak tekintetében.

A 2017. szeptember 1-jét megelőzően hatályban volt Evt. alapján az erdőgazdálkodó kötve volt a tervezett erdőgazdálkodási tevékenységről szóló bejelentésében feltüntetett fatömeg-mennyiséghez. Az erdőgazdálkodó tehát voltaképpen annyi m³ fa kitermelésére szerzett jogosultságot, amennyit a tervezés során lejelentett.

Ez akkor is így volt, amennyiben az erdőgazdálkodó a tervszámokat az Adattárral összefüggő erdőtervi adatokra hivatkozással határozta meg. Mindezek alapjául az akkor hatályos Evt. 38. § (4) bekezdése szolgált, amely szerint az Adattár a (2) bekezdés szerinti adatok, tehát köztük a körzeti erdőtervben megállapított adatok tekintetében is – a 33. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt adatok kivételével – közhiteles hatósági nyilvántartásnak minősült. Az adattártól eltérő mennyiség tekintetében az erdőgazdálkodó ellenbizonyítással élhetett, vagyis bizonyíthatta, hogy miért szükséges a tervadatokon felüli kitermelést elvégezni.

Az Evt. 2017. szeptember 1-jén hatályba lépett módosítása azonban alapjaiban átalakította ezt a konstrukciót, az alábbiak szerint:

2017. szeptember 1. előtti időállapot:	2017. szeptember 1-i időállapot:
Evt. 38. § (4) Az Adattár a (2) bekezdés szerinti adatok tekintetében - a 33. § (2) bekezdés a) pontjában foglalt adatok kivételével - közhiteles hatósági nyilvántartásnak minősül.	Evt. 38. § (3) Az erdészeti hatóság az Adattárban az erdő faállományának fatérfogatára, továbbá ezzel összefüggésben az erdőterv érvényességi időszakában elvégezhető vagy elvégzendő fakitermelés fatérfogatára vonatkozó adatot csak tájékoztató adatként tart nyilván (új szabály!). Evt. 38. § (4) Az Adattár a (2) bekezdés szerinti adatok tekintetében - a (2) bekezdés b) és c) pontjában, a (2) bekezdés j) pont jc) alpontjában, valamint a (3) bekezdésben foglalt adatok kivételével - közhiteles hatósági nyilvántartásnak minősül.

A módosított Evt. 38. § (3) bekezdése félreértelmezhetetlenül azt rögzíti, hogy mind az Adattárban, mind pedig az az alapján előállított, illetve származtatott erdőtervekben szereplő fatérfogatára vonatkozó adatok csak tájékoztató jellegűek. A jogalkotó tehát szakított azzal a korábbi gyakorlattal,

miszerint az Adattárban szereplő fatérfogatra vonatkozó adatok közhitelesek lennének. A jogalkotó e törvénymódosítással elismerte, hogy nem lehetséges – legalábbis nem indokolt – közhitelesen nyilvántartani olyan adatot, amelyet csak egy komoly hibahatár melletti méréssel lehet előzetesen megbecsülni, tekintve, hogy a tényleges és pontos fatérfogatra vonatkozó m³-adat megállapítására csak az erdő kitermelését és felkészítését követően kerülhet sor, akkor is csak az egyes faválasztékok felvételezésére értelmezhető hibahatárokon belül. A jogalkotó ezt belátva azt is egyértelművé tette, hogy nemcsak az Adattár m³-adata, ebből következően az erdőterv érvényességi időszakában elvégezhető vagy elvégzendő fakitermelés fatérfogatára vonatkozó adata sem közhiteles, hanem csupán tájékoztató adat.

Mivel mind a Bejelentés (2017. szeptember 14.), mind a fakitermelés, mind pedig az elsőfokú hatóság ellenőrzése, illetve eljárásának megindítása az Evt. 2017. szeptember 1. napján hatályba lépő módosítását követően történt, **a hatóságnak minden kétséget kizáró módon az Evt. új szabályait kellett (volna) alkalmaznia.** Ezzel szemben az első- és másodfokú hatóság a hatálytalan szabályokat alkalmazta.

Az Evt. (akkor is hatályos) 39. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az erdőgazdálkodási tevékenységgel összefüggő **tervezés, irányítás, ellenőrzés és tájékoztatás az Adattár adatainak felhasználásával** történik. Az indítványozónak tehát a 2017. évi tervezésnél – így a bejelentés megtételénél – e rendelkezés figyelembevételével kellett eljárnia, de a hatóságnak is az ellenőrzés kapcsán a szerint kell eljárnia, azzal ugyanakkor, hogy a mennyiségi adatok csak tájékoztató adatnak minősülnek.

Az erdőterv fatérfogatra vonatkozó adatai csak tájékoztató jellegűek, így az indítványozót azok nem kötötték, és azt az elsőfokú erdészeti hatóság sem vonhatta a vizsgálata körébe, arra alapozva tehát bírságot sem szabhatott volna ki.

Az erdőgazdálkodó indítványozónak abban az időszakban, amikor a fakitermelést bejelentette és a kitermelés folyt, nem volt olyan kötelezettsége, hogy a szakma szabályai szerinti fatömegbecslési eljárásokkal felmérje a köbmétereket, avagy a kitermelendő faállomány fatérfogatára adatot szolgáltasson. **Ilyet a nyomtatványon nem is tett!**

A Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal (NÉBIH) által rendszeresített és a honlapján közzétett formanyomtatványon – amelyet, hangsúlyozzuk, egyébként nem igazítottak hozzá az Evt. 2017.09.01-jei módosulásához (!) – volt ugyanakkor egy „Erdőterv szerint” rubrika, amely az ahhoz 3-as számon fűzött megjegyzés szerint az erdőtervi előírással megegyező módú és mértékű fakitermelés esetén töltendő ki. **Az Evt. 2017. szeptember 1-jei módosítása tükrében az erdőtervi előírás mód tekintetében növedékfokozó gyérités (NFGY) volt, a mértéke pedig megegyezett az erdőtervi fakitermelési terv blokk „érintett terület (ha)” adatával.**

Már e helyütt jelezzük, hogy az erdőterv fogalmából 2017. szeptember 1-jével még a fakitermelés mértéke elem is kikerült, tehát erdőterv alatt immáron csak a „mód” volt már értendő.

Az indítványozót a fakitermelés kapcsán tehát az a kötelezettség terhelte, hogy az akkor még hatályban volt régi Vhr. 44. § (4) bekezdése szerint a növedékfokozó gyéritéssel (NFGY) olyan faállomány-szerkezet kerüljön kialakításra, amely biztosítja az erdő faállományának erőteljes vastagsági növekedését, és a minőségi faanyagtermesztés lehetőségét, és a fakitermelés nem érinthetett olyan területet, amelyen ez a használati módú fakitermelés nem volt előírva.

Ezen szakszerűségi követelménynek pedig az indítványozó eleget tett, a szakszerűség tekintetében a hatóság sem emelt kifogást.

Az erdészeti hatóság tehát jogszerűtlenül szabta ki az indítványozóval szemben az erdőgazdálkodási bírságot az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással, egyrészt, mert azt tájékoztató jellegű adatokra alapítottan eleve nem tehetett volna meg, illetve a valósággal ellentétes az is, hogy nem jelentette volna haladéktalanul az erdészeti hatóság felé a jogosulatlan fakitermelés tényét, amikor az erre vonatkozó megállapításokkal szembesült.

A Veszprémi Törvényszék a 8.K.700.139/2020/30. számú ítéletével (16. melléklet) az indítványozó keresetének érdemben helyt adott, és az indítványozóval szemben mellőzte a 14.100.000, - Ft összegű erdőgazdálkodási bírság kiszabását.

A törvényszék annyiban nem osztotta az indítványozó perben képviselt álláspontját, hogy álláspontja szerint a ZAG/030/59-4/2019. számú határozat nem hatósági ellenőrzés, hanem hatósági eljárás lezárásaként került meghozatalra, valamint azt a tényt sem értékelte a közigazgatási határozat jogellenességét eredményező súlyos eljárási szabálysértésnek, hogy az indítványozó nem került értesítésre a szemle megkezdésének korábbi időpontjáról.

Az Evt. tárgyi ügyben irányadó jogszabályi rendelkezéseinek helyes értelmezése és alkalmazása körében azonban az indítványozó felperesi érvelését teljességgel osztotta.

A törvényszék is fontosnak tartotta leszögezni, hogy az első, 2017.08.09-én nyilvántartásba vett bejelentéséhez képest – amely alapján a tervezett fahasználatot a hatóság megtiltotta – az indítványozó 2017.09.14-én nem ismételt, hanem egy tartalmilag teljesen önálló, új Bejelentéssel élt az erdészeti hatóság felé, tehát két önálló, egymástól különböző tartalmú bejelentésről van szó.

A bejelentések időpontjának a törvényszék is különös relevanciáját látta, tekintve, hogy a 2017.09.14-i Bejelentés esetében már valóban figyelemmel kellett (volna) lenni az Evt. 38. § (3)-(4) bekezdései 2017.09.01-jei hatályú módosítására.

Miként a törvényszék rámutatott, a korábbi előírásokkal ellentétben a 2017. szeptember 1. napjától kezdődően hatályos szabályozás szerint az Adattárban szereplő fatérfoogat adatok immár nem közhitelek, hanem csupán tájékoztató jellegűek, ezért helyesen érvelt a perben az indítványozó azzal, hogy a 2017. szeptember 14-ei bejelentése vonatkozásában az annak benyújtásakor irányadó törvényi rendelkezésre tekintettel az immár csak tájékoztató jellegű fatérfoogat adatokhoz nem volt kötve, ebből következően azok alapján vele szemben bírságot sem alkalmazhattak volna. Már önmagában ezen okok, tehát az Evt. 38. § (3)-(4) bekezdései tükrében sem lehet az erdészeti hatóság határozatát jogszerűnek tekinteni.

A törvényszék hangsúlyozta továbbá, hogy az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontja szerinti törvényi feltételek sem álltak fenn a tárgyi ügyben.

Az Evt. 107. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében az erdészeti hatóság az erdőgazdálkodóra akkor szab ki erdőgazdálkodási bírságot, ha az erdőgazdálkodó erdejében jogszerűtlen fakitermelést végzett vagy arra megbízást adott, illetve ilyen fakitermelésről tudomással bírt és azt haladéktalanul nem jelentette az erdészeti hatóságnak. Ilyen esetkörök azonban az indítványozónál nem álltak fenn.

Az elsőfokú hatóság a fakitermelés jogszerűtlenségét az által látta megvalósultnak, hogy a 2017. szeptember 14-ei Bejelentésben és a 2018. február 6-án beérkezett Lejelentésben foglaltaktól is eltérően jóval nagyobb mennyiségű fa került kitermelésre.

Azonban az indítványozó Bejelentése famennyiség adatokat nem tartalmaz, az „Erdőterv szerint” jelölés és az ahhoz a nyomtatványon fűzött magyarázat okán nem is volt köteles arra az indítványozó, hogy fatérfogat-adatokat tüntessen fel.

A 2018. évi Lejelentésben pedig – miután [REDACTED] erdészeti szakszemélyzet ez ügyben egyeztetett az erdészeti hatósággal – a bruttó értékek szintén az Adattár alapján, az erdőtervben szereplő adatokkal egyezően kerültek rögzítésre.

A 2018. évi Lejelentések bruttó fatérfogat-adatai (élőfakészlet kivezetése) tehát – az a már tényállásban korábban ismertetett felmérhetőség hiányában – az Adattárban lévő értékekkel egyeznek meg, és mivel ezek az adatok már 2017.09.14-én, mind 2018. január 29-én immáron csak tájékoztató jellegűek voltak, közhitelesnek nem minősültek, ezért az elsőfokú hatóság által megállapított eltérések mértéke (476 és 229 m³) sem fogadható el kétséget kizáróan igazoltnak, nem lehetett volna olyan megállapítást tenni, hogy az elvégzett fakitermelések *bizonyosan* meghaladják a lejelentett mennyiséget, vagyis az erdőgazdálkodási bírság összege sem kellően alátámasztott.

Minderre tekintettel az erdészeti hatóság az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontjának első fordulata szerinti törvényi tényállást, tehát a jogszerűtlen fakitermelés végzését, illetve az arra történő megbízásadást az indítványozó terhére nem állapíthatta volna meg.

Ugyanígy az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontjának második fordulata sem látta a törvényszék fennállóan.

Mint az erdészeti hatóság ügyintézője [REDACTED] és [REDACTED] jogosult erdészeti szakszemélyzet tanúvallomásaiból is következően igazolást nyert, nem mondható ki megalapozottan, hogy a két erdőrészletben megvalósult volna olyan jogosulatlan fakitermelés, amelyről a felperesnek és/vagy a jogosult erdészeti szakszemélyzetnek tudnia kellett volna. Eszerint a 2018. november 29-i szemle jegyzőkönyvének kézhezvételét követően szerezhetett először tudomást az indítványozó arról a hatóság által állított mennyiségi eltérésről. A jegyzőkönyv kézhezvételét követően pedig az indítványozó pár napon belül meg is tette a jogosulatlan fakitermelésről szóló bejelentését és a rendőrségi feljelentést, amely – tekintve, hogy a karácsony körüli munkaszüneti napok is ezen időtartamba estek – nem jelentett az az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontját sértő késedelmet az indítványozó részéről.

A fentiek alapján tehát a felperessel szemben a bírság kiszabásának az Evt. 107. § (1) bekezdés a) pontjának második fordulata alapján sem volt (valamint a g) pont alapján sem lett volna) helye.

A törvényszék végezetül az ítélet érdemi indokolásában arra is kitért, hogy kitermelt famennyiség megállapításának a pontossága, tehát az erdőgazdálkodási bírság alapjául szolgáló adatoknak a helyessége ugyancsak megkérdőjelezhető; tekintve, hogy a fent nevezett tanúk vallomása is azt erősítette meg, hogy a hatóság által alkalmazott számítási metódus több hibával terhelt, illetve egy adott mérést két különböző személy sem tud teljességgel azonosan elvégezni. Az indítványozóval szemben alkalmazott erdőgazdálkodási bírság fatérfogaton alapuló összegének pontossága, illetve helytállósága aggálytalanul nem igazolt. A ZAG/030/59-4/2019. számú elsőfokú és az azt helybenhagyó PE/FE/478-2/2019. számú határozat tehát ezen okból kifolyólag sem jogszerű.

1.a.4. A felülvizsgálati eljárás és a Kúria ítélete

A Veszprémi Törvényszék 8 K 700.139/2020/30. számú ítéletével szemben a másodfokú erdészeti hatóságként eljáró [REDACTED] Kormányhivatal – mint a közigazgatási per alperese – terjesztett elő

felülvizsgálati kérelmet a PE/100/00401-34/2019. iktatószámú, 2021. január 28-án kelt és az indítványozó részére 2021. március 9-én kézbesített iratában (17. melléklet).

A felülvizsgálati kérelemben az alperesi hatóság a tárgyi ügy érdemét tekintve arra hivatkozott, hogy az indítványozó a Bejelentésében a tervezett fakitermelés mértékét úgy határozta meg, hogy az megegyezik az erdőtervben foglaltakkal. Az alperesi hatóság szerint – az Evt. 40. § (1) és (4) bekezdéseire hivatkozással – az Adattár tehát egy hatósági nyilvántartás, ellenben az erdőterv egy fellebbezhető alakszerű határozat, ami az erdőgazdálkodó jogait és kötelezettségeit határozza meg, és többek között tartalmazza egy adott időszakra vonatkozóan a kitermelhető famennyiséget. Az Adattár és az erdőterv tehát a másodfokú hatóság szerint nem azonos fogalom, ezért szerinte az a jogszabályi változás, hogy az Adattárba szereplő fatérfogat adatok nem közhitelesek, nem befolyásolják az erdőtervben szereplő előírást a kitermelhető famennyiségről. Az erdőterv határozatot az erdészeti hatóság nem módosította a kitermelhető faanyag mennyisége tekintetében, az indítványozó a többlet-fakitermeléssel tehát ezen határozatban foglalt kötelezettségét sértette meg, mivel az indítványozó bejelentésében az szerepelt, hogy az erdőtervben engedélyezett faanyag-mennyiséget fog kitermelni.

A felülvizsgálati kérelem továbbá síkra szállt a kitermelt famennyiség hatósági megállapítása pontosságának, az alkalmazott módszer megfelelősége védelmében is.

Az **indítványozó nyilvánvalóan felülvizsgálati ellenkérelmében** (18. melléklet) cáfolta meg az alperesi hatóság által előadott érveket, mind az Adattár és az erdőterv egymással összefüggő kapcsolatának részletes bemutatásával, mind a famennyiség megállapításával kapcsolatos észrevételével.

Az indítványozó a felülvizsgálati ellenkérelemben mindenekelőtt rámutatott arra, hogy az alperesi hatóságnak az Adattár és az erdőtervhatározat fogalma közötti kapcsolatra, avagy annak hiányára vonatkozó okfejtése a felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett nóvum, mert az alperes az erdőtervhatározatra sem egyáltalán a megelőző hatósági eljárásban, az annak során hozott határozatában, sem a törvényszék előtti perben nem hivatkozott, a perben addig fel sem merült!

Ezzel kapcsolatban már most hangsúlyozzuk, hogy indítványozó a Tisztelt Kúria által megállapított tényállással ellentétben erdőtervhatározattal egyébként nem is rendelkezett, a 2017. májusi nyilvántartásba vételét követően illet a mai napig nem kapott a tárgyi erdőre vonatkozóan, az a közigazgatási (per)anyag részét sem képezte, annak léteire vagy nemléteire vonatkozó tényállási megállapításokra sem került sor a per folyamán.

Az erdőterv határozat léte vagy hiánya azért nem került szóba egyáltalán a perben, mert ez a kérdéskör legelőször a felülvizsgálati eljárásban nóvumként merült fel.

Az indítványozó az ügy érdemében rámutatott arra, hogy az alperesi hatóság téves jogi álláspontjával ellentétben maga a törvény, az Evt. az, amely egyértelmű és megcáfolhatatlan kapcsolódást teremt az Adattár és az erdőterv között.

Ezt a szoros kapcsolódás már önmagában az Evt. 2017. szeptember 1-jétől hatályos 38. § (3) bekezdése expressis verbis rögzítésre került: az erdészeti hatóság az **Adattárban** az erdő faállományának **fatérfogatára, továbbá ezzel összefüggésben az erdőterv (!)** érvényességi időszakában elvégezhető vagy elvégzendő fakitermelés **fatérfogatára (!)** vonatkozó adatot **csak tájékoztató adatként** tart nyilván. Az Adattár és az erdőterv tájékoztató adatai között tehát a törvény erejénél fogva fennáll a logikai kapcsolat! **A törvény ugyanis félreértelmezhetetlenül azt rögzíti, hogy mind az Adattárban, mind pedig az azzal összefüggő erdőtervben szereplő, fatérfogatra**

vonatkozó adatok csak tájékoztató jellegűek, sem az indítványozót azok nem kötötték, és sem az erdészeti hatóság nem vonhatta volna azt a vizsgálat körébe, arra alapozva tehát bírságot sem szabhatott volna ki.

Az indítványozó kifejtette továbbá, hogy **a 2017. szeptember 1-jei Evt.-módosítás az erdőtervre vonatkozó szabályozást is átalakította:**

- A 2017. szeptember 1-jén hatályba lépett módosítás előtt – figyelemmel az Evt. 30. § (1) bekezdésének d) pontjára – az erdőterv a szabályozás eszköze volt, melynek részeként az erdőgazdálkodó részére az erdészeti hatóság erdőterv-határozatot bocsátott ki. Az **erdőterv fogalma 2017. augusztus 31-ig** az Evt. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerint az erdei haszonvételek javasolt **mértékét** és gyakorlásának **módját is** tartalmazta. Ekkor az Evt. akkor hatályos 38. § (4) bekezdése értelmében az Adattár a körzeti erdőtervben megállapított adatok tekintetében is közhiteles nyilvántartásnak minősült.
- Az Evt. módosítását követően az előzőekben felvázolt rendszer megszűnt, változott az erdőterv fogalma, illetve az erdőterv-Adattár rendeltetése. A jogalkotó többek között módosította az Evt. 30. § (1) bekezdésének szabályozását, melynek értelmében az erdőterv korábbi szerepét elveszítette, az erdőtervezés immáron nem önálló szabályozási eszköz, hanem az adattári adatok ciklikus felülvizsgálatára irányul, és a törvényszövegből következően az erdők felülvizsgálat alá eső adatai az Adattárban kerülnek rögzítésre. Az Evt. 38. § (3)-(4) bekezdései szintén módosultak, melynek eredményeként az erdészeti hatóság az Adattárban az erdő faállományának fatérfogatóra, továbbá ezzel összefüggésben **az erdőterv érvényességi időszakában elvégezhető vagy elvégzendő fakitermelés fatérfogatóra vonatkozó adatot csak tájékoztató adatként tart nyilván**. Ezen tájékoztató adatok tekintetében az Adattár a törvényben megfogalmazottak szerint sem minősül közhiteles hatósági nyilvántartásnak. A törvénymódosítással **az erdőterv definíciója is változott: 2017. szeptember 1-től a mérték mint fogalmi elem az Evt.-ből kikerült, és az erdőterv fogalma** – az Evt. 33. § (1) bekezdés bc) pontja értelmében – **immáron csak a fakitermelés módját foglalja magában**. Az indítványozó általi fakitermelés módja (NFGY), szakszerűsége tekintetében pedig aggály fel sem merült.
- A fentiek jelentősége abban áll, hogy míg a 2017.08.31-ig hatályos jogi környezet szerint általánosságban – nem a tárgyi perben az indítványozónak (!) – az erdőgazdálkodónak volt erdőtervi határozata, úgy 2017.09.01-től helyesen immáron az erdőnek van erdőterve.

Az erdőterv 2017.09.01-jét követően már nem tekintendő az erdőgazdálkodás, illetve az erdőgazdálkodó szabályozási eszközének.

A törvénymódosítással a körzeti erdőtervben foglalt adatok az Adattárba bekerültek, az erdőtervek tehát az Adattár szerves részét képezik. A regulációs eszköz tehát immáron az Adattár, az erdőgazdálkodási tevékenységgel kapcsolatos tervezés, irányítás stb. az Adattár adatai alapján történik (Evt. 39. § (1) bekezdés). Az erdők adatai az Adattárban kerülnek nyilvántartásra, vagyis az adatok – erdőtervezés vagy az erdőterv módosítása esetében – oda kerülnek bevezetésre, de a fent hivatkozott felülvizsgálat következtében szükségszerűen akár kivételre is (lsd. Evt. 113. § (28) bekezdés). A reguláció eszköze tehát immáron az Adattár.

A Kúria a Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítéletében (19. melléklet) a felülvizsgálati kérelmet alaposnak tekintette, a Veszprémi Törvényszék ítéletét a támadott részében hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét a jogalap tekintetében elutasította, és a törvényszéket új eljárás lefolytatására utasította.

A Kúria döntését az alábbiakkal indokolta.

A Kúria az ítéleti indokolásban arra mutatott rá, hogy azon jogalkotói cél okán, hogy az erdő kiemelt védelemben részesüljön, az erdőgazdálkodó az, akire a jogszabály objektív felelősséget rótt.

A törvényszék a Kúria szerint tévesen tulajdonított perdöntő jelentőséget annak, hogy az Evt. 2017. szeptember 1. napjától hatályos szabályozása értelmében az Adattárban szereplő adatok csak tájékoztató jellegűek. A Kúria szerint alapjaiban téves párhuzamot vonni az Adattár, a perbeli időszakban érvényes erdőtervben szereplő kitermelhető faanyag mennyisége és az indítványozói Bejelentés között.

A Kúria levezette, hogy álláspontja szerint, amennyiben az erdőgazdálkodó a Bejelentésben az „Erdőterv szerint” lehetőséget jelöli, azzal az erdőtervi előírással megegyező módú és mértékű fakitermelés kerül tervezésre. Az indítványozó a többlet-fakitermeléssel az erdőtervet, vagyis az érvényes erdőtervhatározatot, az abban foglalt kötelezettségét sértette meg. Ezért a Kúria megítélése szerint az, hogy az Adattárra vonatkozó szabályozás változott, semmilyen relevanciával nem bír az indítványozó ügyében, mert az indítványozó Bejelentése az erdőtervben (ti. erdőtervhatározatban) szereplő faanyag-mennyiségre vonatkozott. A Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy az Evt. 38. § (3) bekezdésének szabályozása nem jelenti azt, hogy az erdőtervben meghatározott kitermelhető famennyiséggel egyező fakitermelésre vonatkozóan benyújtott bejelentésben tájékoztató adatok szerepelniük, hiszen az Evt. a fakitermelést továbbra is a bejelentéshez köti. A Kúria szerint az indítványozó tehát a bejelentett famennyiségen felüli fakitermelésre jogosultsággal nem rendelkezett.

A Kúria a hatósági fatömegméréssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint az indítványozó a hatósági becslést, illetve annak módszerét nem vitatta, a mérési módszer pontatlanságaira tett törvényszéki megállapítások a kereseten túlterjeszkedtek, illetve az elhalt fekvő fák mennyiségének hozzászámításával kapcsolatos indítványozói kifogásokkal kapcsolatban bizonyítatlanok maradtak.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az előző pontban ismertetett pertörténetből kitűnően az ügyel kapcsolatban valamennyi jogorvoslati lehetőség kimerítésre került.

A Veszprémi Törvényszék 8.K.700.139/2020/30. számú ítéletével szemben a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 99. § (1)-(2) bekezdésére tekintettel rendes jogorvoslatnak, vagyis fellebbezésnek eleve nem volt helye, az ítélet tehát már elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélet ellen, rendkívüli perorvoslat körében az alperesi hatóság nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Az ennek alapján indult felülvizsgálati eljárás a Kúria már hivatkozott Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítéletével lezárult. Más rendkívüli perorvoslat, azaz perújítás az ügyben nincsen folyamatban.

Mindezekkel kapcsolatban hangsúlyozzuk, hogy az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tű. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 32. § (3) bekezdése értelmében bár általában nincs helye alkotmányjogi panasz benyújtásának a Kúria hatályon kívül helyező és új eljárásra utasító határozatával szemben – mert az eljárás ebben az esetben még folyamatban van –, azonban az indítványozó előtt ismert a Tisztelt Alkotmánybíróság ezen rendelkezéstől eltérő gyakorlata. E körben hivatkozunk különösen a Kúria Kfv.I.35.676/2017/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapításáról és megsemmisítéséről szóló **23/2018. (XII. 28.) AB határozat** megállapításaira.

Az indítványozó jelen ügyében – hasonlóan a nevezett AB határozatban foglalt ügyszöveghez – azért nincsen akadálya az alkotmányjogi panasz benyújtásának, mert **a jelen alkotmányjogi panaszban kifejtett alaptörvény-ellenes sérelem tekintetében az eljárás lényegében már lezárult**, a Kúria a felperes keresetét a jogalap tekintetében utasította el és éppen a jogalap tekintetében tett alaptörvény-ellenes megállapításokat. A Kúria iránymutatásának megfelelően lebonyolított új eljárásban az indítványozó keresete szerinti jogalap kérdése a per tárgyát már nem képezheti, a közigazgatási per már csak az erdőgazdálkodási bírság összegszerűségét érintheti, vagyis **az új elsőfokú peres eljárásban már kizárt az alaptörvény-ellenesség orvoslása**, így a Kúria ítéletének megfelelően megismételt eljárásban hozott döntés szükségképpen alaptörvény-ellenes lenne.

A fentiekre tekintettel a Tisztelt Alkotmánybíróság jelen alkotmányjogi panasz szerinti eljárásának nincsen akadálya.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az indítványozó a Kúria Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítéletét 2021. július 16. napján vette át (20. melléklet) a jelen alkotmányjogi panasz eljárásban is eljáró jogi képviselője útján, elektronikus úton. Erre tekintettel az indítványozó nyilatkozik arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő – vagyis az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló, az annak alapjául szolgáló bírói döntés közzétételétől számított 60 nap – megtartásra került, tekintve, hogy ezen 60 napos határidő 2021. szeptember 14. napján telik le.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az a) pontban ismertetett tényállás és pertörténet keretében bemutattuk, hogy az indítványozó a megelőző közigazgatási eljárásban is ügyfél volt, a Veszprémi Törvényszék előtti közigazgatási pernek és a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásnak pedig felperese.

Mivel a bírósági eljárásban fél volt, az indítványozó a jelen alkotmányjogi panasszal érintett bírói, kúriai döntés ügyében **a törvény erejénél fogva érintettnek minősül**, az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja értelmében.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be, azzal, hogy az egyik feltétel fennállása már megalapozhatja a 29. § szerinti befogadási feltétel teljesülését.

A Kúria Kfv.III.37.877/2020/10. számú ítéletében rögzítettek megsértették az Alaptörvény által védett jogállamiság, jogállami közigazgatás és bírói igazságszolgáltatás sérelme bekövetkezése által az indítványozó jogállami, tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogát.

Ezzel sérült az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, R) cikk (1)-(3) bekezdése, a T) cikk (1)-(3) bekezdése, a 28. cikke, és mindezek összefüggésében a XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése.

A Kúria Kfv.III.37.877/2020/10. számú határozata alapvetően sérti az indítványozónak az Alaptörvény XXIV-XXVIII. cikkében foglalt, a **tisztességes eljáráshoz való jogát** azzal, hogy az Evt. 2017. szeptember 1-jén hatályba lépő módosítását követően, immáron az új jogszabályi környezetben benyújtott Bejelentésében és Lejelentésében foglaltakat az Evt.-nek a 2017. augusztus 31-ig hatályos rendelkezései alkalmazásával és a törvényszék által megállapítottól eltérő, valósággal ellentétes tényállás alapján **ítélte meg**, amellyel a Kúria a Tisztelt Alkotmánybíróság által is befogadási okként és egyben alaptörvény-ellenességként elismert contra legem jogalkalmazást valósított meg. Ennek okai részlegesen az alábbi, 2. pontban foglalt érdemi indokolásban kerülnek kifejtésre, melynek szíves figyelembevételét kérjük a befogadhatóság megítélése kapcsán.

Jelen indítvány befogadhatósága kapcsán is hivatkozunk a b) pontban előadottakra.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az Alaptörvény **B) cikk (1) bekezdése** értelmében Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az Alaptörvény **R) cikk (1) bekezdése** rögzíti, hogy az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja. A **(3) bekezdés** szerint az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

Az Alaptörvény **T) cikk (1) bekezdése** szerint általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait. A **(3) bekezdés** értelmében jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

Az Alaptörvény **28. cikke** akként rendelkezik, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alaptörvény **XXIV. cikk (1) bekezdése** a tisztességes hatósági eljáráshoz való alapjog védelmét fogalmazza meg. Eszerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdése** a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot fekteti le, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

2.b.1. A modern értelemben felfogott jogállam nem pusztán technikai kategória, hanem az állam működésének olyan minősége, amely nemcsak biztosítja, hanem érdemi védelemben is részesíti a polgárait és az általuk létrehozott személyegyesítő szervezeteket megillető alapvető jogokat és ehhez kötődően azok alkotmányos és jogszerű, de egyben célszerű működését.

A jogállami jogalkalmazás megkerülhetetlen eleme az, hogy a hatóságok és a bíróságok az adott ügyre irányadó, hatályos jogszabályok megfelelő alkalmazásával és értelmezésével, maradéktalanul feltárt és valós tényállás alapján járjanak el, és biztosítsanak jogvédelmet a jogkereső állampolgárok számára.

A tisztességes hatósági és bírósági eljáráshoz való jog a Tisztelt Alkotmánybíróság számos korábbi határozata szerint is tágan értelmezendő alapjog, annak a hatósági jogalkalmazást és a bírósági igazságszolgáltatást is maradéktalanul át kell hatnia.

A tisztességes eljáráshoz való jognak az indítványozó értelmezésében két lényegi oldala van. Ezen alapvető jog elemi összetevője egyrészt az, hogy az eljáró hatóság/bíróság betartsa és betartassa az ügyre irányadó, hatályos jogszabályokat a jogi norma címzettjével (*pozitív oldal*), akként azonban, hogy a jogalkalmazó hatóság/bíróság a jogi norma – az Alaptörvény 28. cikkéből is következő – társadalmi rendeltetésének, a jogalkotó által elérni kívánt célnak megfelelően értelmezze és alkalmazza az adott jogszabályt, de ezzel a norma rendeltetésén, az azzal elérni kívánt társadalmi célon ne terjeszkedjen túl (*negatív oldal*). A jogállami és tisztességes eljárás tehát végső soron csak akkor érvényesül megfelelően, amennyiben a hatóság/bíróság **maradéktalanul tisztázott tényállás alapján**, a jogi norma alaptörvényi és társadalmi rendeltetésével, a jogi szabályozással elérni kívánt céllal összhangban, **az ügyre irányadó hatályos jogszabályok értelmezésével és alkalmazásával** jár el, és jogkövetkezmenyt **csak valós tényállással igazoltan alátámasztott jogalap** fennállása esetén alkalmaz.

Mint ismeretes, a Tisztelt Alkotmánybíróság a 3295/2019. (XI. 18.) AB végzésében megállapította, hogy a **contra legem jogalkalmazás a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmére** vezethet, különösen, amennyiben a bíróság az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normát **nem alkalmazta, a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát nem veszi figyelembe.**

Az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikkében foglalt, a tisztességes hatósági-bírósági eljáráshoz való jog – mint alkotmányos védelemben részesített alapjog – melynek az indítványozó által a 2. pont a) alpontjában megjelölt alkotmányos követelmények bázisát adják – sérelme nyilvánvalóan

bekövetkezett a Kúria Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítéletével – különösen a hivatkozott contra legem jogalkalmazása okán –, az alábbi alponatokban részletesen bemutatottak szerint.

2.b.2. A Kúria ítéletében arra az álláspontra helyezkedett, miszerint azzal, hogy az indítványozó a Bejelentésében az „Erdőterv szerint” jelölte a tervezett fahasználati tevékenységet, lényegében az **erdőterv-határozat** szerinti mennyiségekre szerzett jogosultságot, és ezért az állítólagos „többlet fakitermeléssel az ebben a határozatban foglalt kötelezettségét sértette meg”.

Ezzel szemben tény, hogy a Kúria ítéletében az erdőterv-határozatra vonatkozó hivatkozás olyan nóvum, amely nemcsak a közigazgatási per folyamán, hanem a megelőző hatósági eljárásban sem volt sem az ügy tárgya, ennél fogva az sem a tényállás része; a közigazgatási per iratanyagának az erdőterv-határozat részét sem képezi. A legfontosabb körülmény az ügyben pedig az, hogy az indítványozó – aki 2017 májusában vált a tárgyi erdőrészesletek erdőgazdálkodójává – egyáltalán nem is rendelkezett erdőterv-határozattal, elsőfokú erdőészeti hatóság sem adott ki erdőterv-határozatot!

Ezen alapvetően súlyos jogsértésen túl – miszerint a Kúria a pernek sem tényállási elemét, sem iratanyagát, sem tárgyát nem képező körülményre alapította ítéletét – a Kúria egyebekben azt sem tisztázta, hogy a vonatkozó hatályos jogszabályok alapján – figyelemmel az időközbeni jogszabályváltozásokra – miért bírt volna álláspontja szerint az indítványozó ügyében az erdőterv(határozat) relevanciával, **egyáltalán mit is kell az erdőterv fogalma alatt érteni, az erdőterv vonatkozásában mely jogot (mely időállapotban hatályos normákat) kell alkalmazni és mely indokok alapján.**

A Kúria nem adott indokolást arra, hogy miért alkalmazta az indítványozó esetében az Evt-nek az Adattárra és az erdőtervre vonatkozó, 2017. szeptember 1-jét megelőzően hatályos rendelkezését, mint ahogy arra sem, hogy ellenben az Evt-nek az Adattárra és az erdőtervre, illetve ezzel kapcsolatban a tájékoztató adatok körére vonatkozó, 2017. szeptember 1-jén változott rendelkezései a tárgyi ügyben érdemben miért nem alkalmazhatók, azok az indítványozó esetében miért is nem bírnak relevanciával.

Téves és szintén a tisztességes eljárás követelményébe ütközik az, hogy míg a Kúria álláspontja szerint az indítványozó „a keresetében a becslést, illetve annak módszerét nem vitatta”, **ezzel szemben tény, hogy az indítványozó keresete a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmek megjelölése körében (kereset 4. oldala), annak a harmadik ponttal jelölt felsorolása körében kifejezett jogsérelemként jelölte meg, hogy a hatóság tévesen állapította meg a kitermelt fa mennyiségét,** ekként ezt a kérdéskört a törvényszék is részletes vizsgálat alá vette. Ennek ellenére, a Kúria – különösen az ítélet [35] bekezdésében foglalt – iránymutatása okán az új peres eljárásban az indítványozó elesik attól, hogy a hatóság téves felmérése tárgyában teljes körű jogérvényesítéssel élhessen.

Ezeknek az érdemi, Alaptörvény-ellenességet is felvető kérdéseknek a körüljárására az indítványozó jelen beadványában kényszerül.

2.b.3. Mint fentebb már több alkalommal hangsúlyoztuk, az indítványozó mint erdőgazdálkodó **2017. szeptember 14-én** az „Erdőterv szerint” jelölve tette meg a 2017. évre tervezett fakitermelésekre vonatkozó Bejelentését.

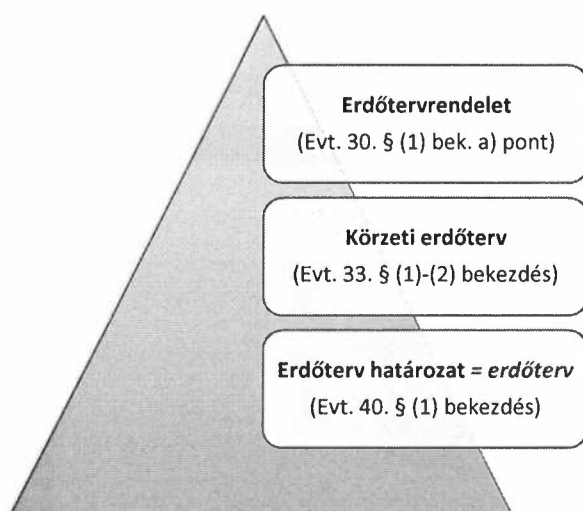
Ebből következően az először vizsgálandó kérdés az, hogy **2017. szeptember 14-én mit kellett érteni az erdőterv fogalma alatt.** Az indítványozó jogi képviselője a Tisztelt Kúria kérdésére a felülvizsgálati eljárás tárgyalásán az alábbiakban kifejtésre kerülő fogalmi változást hangsúlyozta, azaz rámutatott, hogy az indítványozónak az „Erdőterv szerint” rubrika jelölését – ha már a kötelezően alkalmazandó nyomtatvány tévesen még mindig nem került lecserélésre – csakis azon erdőterv-fogalom szerint kell és lehet értelmezni, amely erdőterv-fogalom a Bejelentés benyújtásakor, azaz **2017. szeptember 14-én hatályban volt.**

Az Evt.-nek a 2017. szeptember 1-jei módosítása az erdőterv definíciójában is lényegi változást hozott.

2017. szeptember 1-jét megelőzően az erdőterv az erdészeti szabályozás eszköze volt: az Evt. akkor hatályos 30. § (1) bekezdése értelmében a fenntartható erdőgazdálkodási tevékenység tervszerűségét a körzeti erdőgazdálkodási és tervezési szabályokról szóló miniszteri rendelet, vagyis az ún. **erdőtervrendelet** kiadásával biztosították, ennek bázisán készültek az ún. **körzeti erdőtervek**, amelynek alapján az erdőgazdálkodó jogait és kötelezettségeit az erdészeti hatóság ún. **erdőterv határozatban** (a továbbiakban: erdőterv), hivatalból állapította meg (akkor hatályos Evt. 40. § (1) bekezdése). A 2017. szeptember 1-jét megelőző jogszabálysöveg az Evt. 40. § (1) bekezdésében az erdőterv határozat fogalmához „a továbbiakban: erdőterv” megjelölést fűzte, tehát ekkor az erdőterv fogalma alatt ténylegesen az erdőterv-határozatot kellett érteni.

Mivel az akkor hatályos Evt. 33. § (2) bekezdés f) pontja azt is rögzítette, hogy a körzeti erdőterv az adott körzetre vonatkozóan tartalmazza az adott körzetre vonatkozóan erdőrészesletenként az erdei haszonvételek javasolt **mértékét és gyakorlásának módját**, és mivel a körzeti erdőtervre épült rá az erdőgazdálkodó részére kiadott erdőterv-határozat, így ezek összevetése a gyakorlatban azt jelentette, hogy amennyiben 2017. szeptember 1-je előtt bármely erdőgazdálkodó az „Erdőterv szerint” jelöléssel tett tervezett fakitermelésre vonatkozó bejelentést, úgy az erdőgazdálkodót ténylegesen az erdőterv-határozatában foglaltak kötötték, mind a fakitermelés mértékét (vagyis az erdőtervben meghatározott m³-mennyiségeket), mind a fakitermelés módját (pl. növedékfokozó gyérités – NFGY) tekintve.

A 2017. szeptember 1-je előtti konstrukció sematikusán az alábbiak szerint szemléltethető:

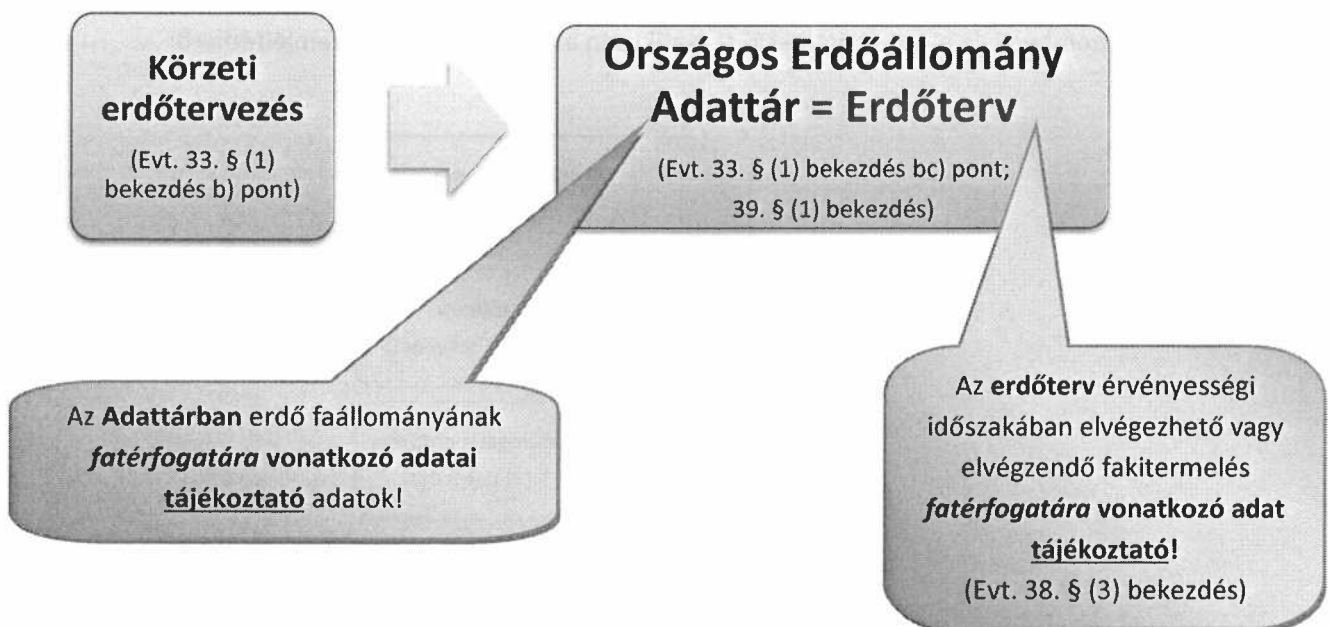
Ez a konstrukció 2017. szeptember 1-jét követően alapjaiban változott meg.

A korábbi értelemben vett erdőtervrendeleti szabályozás a törvénymódosítással kikerült az Evt. szabályozási rendszeréből, a jogalkotó az Evt. módosított 30. § (1) bekezdésével az erdővagyon

védelmét, az erdők állapotának figyelemmel kísérését, fenntartását, rendeltetési betöltését, szolgáltatásai, haszonvételi lehetőségei folyamatos biztosítását, az erdőhöz fűződő közérdek érvényesülését, valamint a fenntartható erdőgazdálkodási tevékenység tervszerűségét **eltérő alapokra helyezte. Az erdőterv határozat fogalma a törvényből szintén kikerült, az erdőterv értelmezése kapcsán 2017. szeptember 1-jét követően már nem is beszélhetünk erdőterv-határozatról.**

Az erdőtervezés és annak felülvizsgálata tárgyában a törvénymódosítással a hangsúly a körzeti erdőtervezésre tolódott, amelynek adatai beépültek az Adattárba (vö. Evt. 33. és 38-39. §-ai). Az erdőterv fogalma – az Evt. „a továbbiakban: erdőterv” megjelölése szerint – immáron az Evt. körzeti erdőtervezés címe alatt, a 33. § (1) bekezdés bc) pontjában került megjelölésre: „Az erdészeti hatóság az erdőtervezési körzetre vonatkozóan – az e törvény végrehajtására kiadott jogszabályban foglalt ütemezés szerint tízévenként – körzeti erdőtervezést végez, amelynek során az a) pontban foglaltak szerint összegyűjtött adatok és javaslatok alapján összevont hatósági eljárásban (a továbbiakban: körzeti erdőtervezési eljárás) az erdő természetbeni állapotával, valamint **a 38. § (2) bekezdés e) pontjában foglalt adatokkal összhangban** meghatározza a következő körzeti erdőtervezésig terjedő időszakban végrehajtható, illetve **végrehajtandó fakitermelések**, erdőnevelési beavatkozások **módját**, és a végrehajtásukra vonatkozó rendelkezéseket, valamint az erdőfelújítási kötelezettségre vonatkozó lehetőségeket, illetve előírásokat (a továbbiakban: **erdőterv**).” Ez az erdőtervi definíció kifejezetten tételezi, hogy a körzeti erdőtervezés az Adattár adataival összhangban történik, tehát az erdőtervezés egyértelműen az Adattárra „dolgozik rá”! Hangsúlyozandó e körben továbbá, hogy az erdőterv megváltozott fogalma immáron **csak a fakitermelés módját foglalja magába, annak mértékét nem, azaz nemcsak a m³-adatok szerinti mennyiséget, hanem területi mértéket sem.**

Az erdőterv rendszere 2017. szeptember 1-je után:

A fentiek jelentősége egyrészt abban áll, hogy mivel az indítványozó erdőgazdálkodó nem vitásan 2017. szeptember 14-én, tehát a 2017. szeptember 1-jei törvénymódosítást követően nyújtotta be

„Erdőterv szerint” való tervezett fakitermelésre szóló Bejelentését az elsőfokú erdészeti hatósághoz, az indítványozó esetében **az erdőterv fogalma a törvény erejénél fogva már nem volt azonosítható az erdőterv határozattal!**

Másrészt abban áll a relevanciája, hogy mivel az erdőterv és az Adattár között a törvény erejénél fogva szerves kapcsolat áll fenn, ezért, amennyiben az Evt. szintén 2017. szeptember 1-jén változott 38. § (3) bekezdése szerint az **Adattárban az erdő faállományának fatérfogatára vonatkozó adatok** és – a törvény által kifejezetten kiemelve – az **erdőterv** érvényességi időszakában elvégezhető vagy elvégzendő fakitermelés **fatérfogatára vonatkozó adatok tájékoztató jellegűek**, úgy az ilyen tájékoztató adatokhoz képest mennyiségileg eltérő, objektív mennyiségű többlettermelést megállapítani mind a hatóság, mind a Kúria részéről nemcsak lehetetlen, hanem értelmezhetetlen is! **Összefoglalva: az indítványozó 2017. szeptember 14-i „Erdőterv szerint” történt Bejelentése tehát azt jelentette, hogy az indítványozó az erdőterv tájékoztató (tehát nem közhiteles!) adataira hivatkozással növedékfokozó gyérítés (NFGY) fahasználati mód tervezett végrehajtását jelentette le, az indítványozó tehát mennyiségi adatra bejelentést nem tett, mert nem is kellett, hogy tegyen.**

2.b.4. Az előző pontban foglalt levezetéssel részletesen rávilágítottunk arra, miszerint **annak ellenére, hogy az indítványozó az Evt. 2017. szeptember 1-jei módosítását követően, 2017. szeptember 14-én nyújtotta be bejelentését az erdészeti hatósághoz, a Kúria az indítványozóval szemben – teljességgel indokolatlanul és egyben ezirányú ítéleti indokolás nélkül, tévesen – az Evt.-nek a 2017. augusztus 31. napjáig hatályos rendelkezéseit követelte meg, és ezért tévesen helyezkedett arra az álláspontra, mely szerint az indítványozóval szemben az erdőgazdálkodási bírság kiszabása jogszerű lett volna. Ezzel a Kúria súlyosan túllépte a jogalkalmazásának alkotmányos kereteit, és ténylegesen megsértette az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát.**

Indokoltan hangsúlyozni kell jelen alkotmányjogi panaszbeadványban is, hogy akár a fent bemutatott szabályozással a jogalkotó, akár a tényállásban említett eljárásával az indítványozó ne az erdők védelme írott és íratlan szabályai szerint járt volna el. Egyszerűen arról van szó, hogy a jogalkotó az erdők védelmét szolgáló mennyiségi ellenőrzési és nyomonkövetési paramétereket – mivel azok 2017. szeptember 1-jével kikerültek a törvényi rendelkezésekből – sajnálatos módon, hogy nem egyidőben, de áthelyezte a Vhr. rendeleti szabályozásába, jelesül a jogosult erdészeti szakszemélyzet felelősségi körébe (Vhr. 43. § (1) bekezdés, (2) bekezdés e) pont). **Az indítványozó eljárása pedig nem vitásan azért nem sérti az erdők védelméhez kötődő kötelezettségeit**, mert az indítványozó – a perben szakvéleménnyel bizonyítottan – szakszerű munkát végeztetett, és egyetlen egy olyan faegyed sem került kitermelésre, amely ne a jogosult erdészeti szakszemélyzet által a 2017. szeptember 14-i Bejelentésben tett kijelölésnek lett volna része. Szóba sem került az eljárásban, hogy a munka, amit a jogosult végeztetett, ne felelt volna meg a régi Vhr. 44. § (4) bekezdése, illetve Vhr. 46. § (4) bekezdése szerinti szakmai követelményeknek. Ebből következően az alapjogi sérelmet kizárólag az Evt. fent ismertetett megfelelő értelmezése és alkalmazása körében megvalósuló tisztességes eljárás keretein belül lehet vizsgálni.

Rá kívánunk továbbá mutatni arra, hogy amennyiben a Kúria jelen panasszal támadott ítéletében foglalt téves jogértelmezése teret nyerne, az ténylegesen milyen következményekkel járna.

Amint az a 2.b.3. pontban bemutatást nyert, az erdészeti hatóság az Evt. 33. § (1) bekezdés bc) pontja alapján tízéveként körzeti erdőtervezést végez, és – ahogy az a Vhr. 6. melléklete

ütemtervéből is kitűnik – egy adott erdőtervezési körzet egy tízéves ciklus után kerül újra „napirendre”.

Ez azért kiemelendő, mert amennyiben a Kúria ítéletében foglaltak azt jelentenék, hogy azon 2011-2017. években, 2017. augusztus 31-ig erdőtervezés alá esett körzetben lévő erdők felett rendelkezni jogosult erdőgazdálkodók esetében, akik ebben az időszakban kaptak erdőterv határozatot, az ő vonatkozásukban a régi jogot, vagyis az Evt. 2017. augusztus 31. napjáig hatályos rendelkezéseit kellene alkalmazni. Ellenben, a 2017. szeptember 1-je után erdőtervezéssel érintett erdő erdőgazdálkodója már nem kapott erdőterv határozatot, esetében tehát az új, az Evt. 2017. szeptember 1-jei módosításával hatályba lépett normatív szabályok érvényesülnek.

Ennek olyan vetülete is lehet, hogy az az erdőgazdálkodó, akiknek gazdálkodásába tartozik olyan erdő is, amely 2017. augusztus 31. napjáig, és olyan erdő is, amely pedig 2017. szeptember 1-jét követően esett erdőtervezés alá, úgy egyazon erdőgazdálkodó esetében az előbbi erdőben tervezett és végrehajtott fakitermelésre más jogot kell(ene) alkalmazni, mint a később tervezett másik erdeje esetében.

A Kúria ítélete harmadrészt azt is jelentené, hogy mindazon erdőgazdálkodók, akiknek a gazdálkodásába tartozó erdők 2011-2017. szeptember 1-ig volt erdőtervezve, de 2017. szeptember 1-je után került fakitermelés végrehajtásra, esetükben minden eltérés jogosulatlan fakitermelést alapoz meg! Ez pedig nem jelent más, minthogy az ország 22 %-os erdősültségének mintegy 66 %-án az összes eljárásban az összes, 2017. szeptember 1-je utáni fakitermelés tekintetében az eltéréseket ugyanígy meg kellene vizsgálni és bírságot, mint az az indítványozó esetében – egyébként tévesen – történt. Történne mindez annak ellenére, hogy 2017. szeptember 1-jét megelőzően éppen a jogalkotó észlelte azt a körülményt, hogy az adattári, tehát az erdőterv-határozati m³ mennyiségi adatok nem pontosak, ezért a jogszabályi háttér felülvizsgálataként az Evt. módosítása révén ezeket az adatokat kivette a közhiteles adatok köréből.

Mindezek okán a Kúria ítéletében foglalt alaptörvény-ellenes állásfoglalás egy egész ágazat összeomlásához vezet.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az indítványozó jelen alkotmányjogi panasszal egyidejűleg – az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján – kéri a Veszprémi Törvényszéket mint az ügyben első fokon eljáró bíróságot, hogy a Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítéletének végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig szíveskedjen felfüggeszteni.

Ennek indokául az alábbiakat adjuk elő.

A Kúria a nevezett ítéletével az indítványozó mint felperes keresetét a jogalap tekintetében elutasította, ezt meghaladóan pedig az erdőgazdálkodási bírság összegszerűsége tekintetében a Veszprémi Törvényszéket új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

Annak ellenére tehát, hogy a Kúria ítélete a hatálytalan jogi környezet alkalmazásában megnyilvánuló contra legem jogalkalmazásával az indítványozó tisztességes eljáráshoz fűződő, Alaptörvény által védett jogát sérti, a Kúria ítéleti rendelkezése okán a Veszprémi Törvényszéknek már jelenleg is

eljárási kötelezettsége keletkezett. Sőt, az elsőfokú bíróság már ki is tűzte a megismételt eljárás tárgyalását 2021. október 7. napjára a 8.K.700.745/2021/2. számú idéző végzésével (21. melléklet), valamint 15 napos határidővel fel is hívta a feleket – elsődlegesen az indítványozót – arra, hogy a Kúria ítéletében foglaltakra tekintettel a bizonyítási indítványokat terjesszék elő (22. melléklet).

Tekintve, hogy a Kúria fent nevezett ítéletével szemben alkotmányossági, alapjogi aggályok merültek fel, melyről még a Tisztelt Alkotmánybíróság fog állást foglalni, kérjük a Kúria Kfv.IV.37.190/2021/10. számú ítélete végrehajtásának felfüggesztését, hogy az ítéletben foglaltak a Veszprémi Törvényszék előtti közigazgatási perben ne hatályosulhassanak, hivatkozási alapot ne képezzenek. Amennyiben ugyanis a megismételt eljárásban a Tisztelt Törvényszék nem várt esetben az indítványozóra (felperesre) nézve kedvezőtlen ítéletet hozna, ellenben utóbb a Tisztelt Alkotmánybíróság jelen alkotmányjogi panasznak adott esetben helyt adna, úgy az indítványozó lényegesen súlyosabb sérelmet szenvedne az újabb, jogorvosláshoz eljárások (pl. perújítás) megindítása szükségességének további komoly időbeli és anyagi vonzatai okán.

b) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Az indítványozó az ügyvédi jogi képviseletre adott **meghatalmazását 1. mellékletként csatolja** (eredetben postai úton).

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére tekintettel akként nyilatkozik, hogy jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványával összefüggésben **nem járul hozzá a nevének nyilvánosságra hozatalához.**

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

Az Abtv. 52. § (4) bekezdése értelmében az alkotmánybírósági eljárás feltételeinek fennállását az indítványozónak kell igazolnia.

Mint fentebb már jeleztük, az indítványozó a megelőző közigazgatási eljárásban is ügyfél volt, a Veszprémi Törvényszék előtti közigazgatási pernek és a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásnak pedig felperese.

Mivel a bírósági eljárásban fél volt, az indítványozó a jelen alkotmányjogi panasszal érintett bírói, kúriai döntés ügyében **a törvény erejénél fogva érintettnek minősül** az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja értelmében, így az érintettség alátámasztására vonatkozó bizonyítékot csatolnia nem szükséges. Jelezzük ugyanakkor, hogy a jelen beadvány mellékleteként csatolt és a beszerzendő periratokban fellelhető okiratok is már önmagukban az indítványozó érintettségét igazolják.

e) Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozó jogi képviselője – az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9. § (1) bekezdés b) pontja értelmében – **elektronikus úton való kapcsolattartásra kötelezett.**

Az Ügyrend 71. § (4a) bekezdése értelmében, ha törvény az Alkotmánybíróság eljárására okot adó bírósági eljárásban az elektronikus kapcsolattartást lehetővé vagy kötelezővé teszi, az

Alkotmánybírósághoz címzett alkotmányjogi panaszt e szabályok szerint lehet vagy kell benyújtani az elsőfokú bíróságon.

Tekintettel arra, hogy kifejezetten az alkotmányjogi panasz előterjesztésére szolgáló űrlap nem került közzétételre sem a birosag.hu, sem a Tisztelt Alkotmánybíróság honlapján, ezért az indítványozó jogi képviselője – a postai megküldés mellett – az ÁNYK P23 formanyomtatványán terjeszti elő jelen alkotmányjogi panaszt, az elsőfokon eljáró Veszprémi Törvényszéknél, a Tisztelt Alkotmánybíróságnak címezve.

Hivatkozással az Abtv. 57. § (3) bekezdésére és az Ügyrend 36. § (9) bekezdésére, **kérjük továbbá, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a jelen ügy alapjául szolgáló per iratanyagának megküldése céljából szíveskedjen megkeresni a Veszprémi Törvényszéket (8.K.700.139/2020. számú per anyaga), illetve a Kúriát (Kfv.IV.37.190/2021. számú iratanyag).**

f) Mellékletek

[REDACTED]

[REDACTED] 2021. szeptember 6.

[REDACTED]

indítványozó

[REDACTED]

Jogi képviselőtében eljár:

Dr. Németh Ügyvédi Iroda
Dr. Németh Péter
ügyvéd